

РЕШЕНИЕ

№ 491

гр. София, 04.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, I ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и седми септември през две
хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Дора Д. Михайлова

Членове: Росина Н. Дончева
Адриана Ат. Велева

при участието на секретаря Цветанка П. Младенова Павлова
като разгледа докладваното от Дора Д. Михайлова Въззивно гражданско дело
№ 20231800500099 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 ГПК.

С Решение № 156 от 18.11.2022 г. по гр. д. № 131/2022 г. Районен
съд – Елин Пелин признал за установено по предявените от „ЮБЦ“
ЕООД срещу Г. Г. Б. искове, че тя дължи на ищеца 199. 40 лева –
главница, за която е издадена заповед за изпълнение на парично
задължение по чл. 410 от ГПК № 483/26.11.2021 г., постановена по ч.
гр. д. № 1119/2021 г. по описа на РС- Елин Пелин.

Срещу решението е подадена въззивна жалба от ответника Г. Г.
Б., която го обжалва с оплаквания за неправилно приложение на
материалния закон и съществени нарушения на съдопроизводствените
правила. Ищецът не ангажирал никакви доказателства да е била
налице доставка на мобилни услуги. С отговора на исковата молба
ответникът оспорил доставката на мобилни услуги, а ищецът не
доказал наличието на такава. Представените по делото фактури,
неносещи подпис на ответника, съставлявали частни свидетелстващи
документи, установяващи изгодни за издателя им факти, и нямали
доказателствена стойност. Основание за плащане по договора
възниквало на основание реално доставена телекомуникационна

услуга, а не поради издаване на фактура и справки към нея. Автентичността на оспорените договори за цесия не била доказана. Поради това моли съда да отмени решението и вместо това постанови друго, с което да отхвърли изцяло исквете.

Въззиваемата страна в срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е депозирала писмен отговор, оспорвайки въззивната жалба.

Въззивната жалба е процесуално допустима като подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, от надлежна страна и срещу обжалваем съдебен акт.

Софийски окръжен съд, като обсъди събраните по делото доказателства по реда на чл. 235, ал. 2 и 3 и чл. 12 ГПК, във връзка с наведените доводи, намира следното.

Първоинстанционният съд е бил сезиран с обективно кумулативно съединени положителни установителни искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, вр. чл. 99 ЗЗД.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд проверява правилността на първоинстанционното решение само в рамките на релевираните оплаквания, а служебно следва да ограничи проверката си само за валидност, допустимост на решението в обжалваната част и спазване на императивните норми на материалния закон (т. 1 на Тълкувателно решение № 1/09.12.2013 г. по тълк.д. № 1/2013 г., ОСГТК на ВКС).

Атакуваното решение е валидно и допустимо. Възражението на длъжника срещу издадената заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК за исковите суми е постъпило в срока по чл. 414, ал. 2 ГПК, а установителните искове по чл. 422, ал. 1 ГПК са предявени в срока по чл. 415, ал. 1 (сега ал. 4) ГПК и същите са допустими.

С оглед оплакванията в жалбата въззивният съд намира решението за неправилно по следните съображения.

Прехвърлянето на вземане (цесията) е договор, с който кредиторът на едно вземане (цедент) го прехвърля на трето лице (цесионер). Така настъпва промяна в субектите на облигационното правоотношение – кредитор става цесионерът, на когото цедентът е прехвърлил вземането си. Договорът за цесия винаги предполага съществуващо вземане, произтичащо от друго правно основание, като вземането преминава върху цесионера в обема, в който цедентът го е притежавал – чл. 99, ал. 2 ЗЗД.

Длъжникът по вземането не е страна по договора, но тъй като цесията засяга интересите освен на страните по договора и на трето

лице – цедирания длъжник, се налага извършването на допълнително действие – съобщаване на длъжника за цесията – чл. 99, ал. 3 и 4 ЗЗД. За да породи действие, съобщението трябва да бъде извършено от цедента – чл. 99, ал. 3 ЗЗД. Без да е елемент от фактическия състав на договора, съобщението има значение с оглед на третите лица – цедирания длъжник, правоприменниците и кредиторите на цедента и на цесионера. Прехвърлянето на вземането има действие за всички трети лица от момента, в който съобщението бъде получено от длъжника – чл. 99, ал. 4 ЗЗД.

Въззиваемият - ищец извежда основанието на иска си на фактическото твърдение, че има качеството на цесионер и е придобил вземане на "БТК" ЕАД срещу ответника, произтичащо от договор за далекосъобщителни услуги, като вземането е цедирано от "БТК" АД с договор от 16.10.2018 г. на "С.Г.Г." ООД, а последното от своя страна цедирало вземането на ищеца с договор от 01.10.2019 година. Предпоставка за възникване на спорното материално право е съществуването на вземане в полза на цедента "БТК" ЕАД, доколкото, както беше посочено, цесията е производно основание за придобиване на права, а цесионерът може да придобие само вземане, което е било притежавано от цедента към датата на сключване на договора за цесия.

За да се приеме, че ответникът дължи процесните суми, ищецът е следвало да установи при условията на пълно и главно доказване, че ответникът е бил потребител на далекосъобщителни услуги за процесния период по силата на посочения в исковата молба договор; че стойността на ползваните от абоната услуги възлиза на претендираната главница; съществуването на валидно правоотношение по договор за цесия между стария кредитор и "С.Г.Г." ООД с предмет процесното вземане; наличие на валиден договор за цесия между "С.Г.Г." ООД и ищеца с предмет процесното вземане; уведомяване на длъжника за цесиите от предишните кредитори (цедентите по двата договора за цесия). Следва да се установи не само наличието на облигационно правоотношение, но и фактът, че потребителят е ползвал договорените услуги, доколкото цената се дължи като насрещна престация за предоставена и ползвана услуга.

С отговора на исковата молба ответникът е оспорил твърденията на ищеца да има задължения към "БТК" ЕАД в посочения в исковата молба размер, начислени за мобилни услуги по посочените в исковата молба фактури. Оспорил е и наличието на валидно сключени договори

за цесия, а евентуално е поддържал, че не е надлежно уведомен за тях от цедентите.

Възражението на цедирания длъжник във връзка с възникването на вземането и неговия размер е противопоставимо на цесионера, доколкото прехвърленото вземане преминава в състоянието, в което се е намирало към момента на сключване на договора за цесия - с всички привилегии, но и с всички съществуващи по него възражения. С оглед релевираното възражение в тежест на ищеца съобразно правилото на чл. 154, ал. 1 ГПК е било да установи при условията на пълно и главно доказване, че вземането, което претендира, съществува в претендирания размер. За установяване факта на предоставяне на услуги ищцовото дружество е представило единствено 4 бр. фактури и извлечения към тях, едностранно съставени от доставчика на далекосъобщителни услуги, които са негодни да установят получаване от ответника на такива услуги, и то в твърдения от ищеца вид и обем. В нарушение на съдопроизводствените правила първоинстанционният съд е приел, че ответникът не оспорва да са му доставени описаните във фактурите услуги – същият е заявил само, че не оспорва факта на предоставяне на никакви услуги по договора, като изрично е оспорил стойността по фактурите. Проверката на удостоверените във фактурите обстоятелства не е обусловена от изричното им оспорване като документ по смисъла на чл. 193 ГПК относно тяхното съдържание, тъй като фактурите не са подписани за получател и не го обвързват с материална доказателствена сила относно удостоверените в тях неизгодни за потребителя факти. Съдържанието на фактурите в качеството им на частни документи не се ползва с обвързваща съда материална доказателствена сила и следва да се преценява с оглед на всички други доказателства по делото, а в случая такива други доказателства не са ангажирани от ищеца. Въз основа само на фактурите не може да се приеме за доказана стойността на предоставените услуги и съобразно нормата на чл. 182 ГПК, съгласно която съдът следва да цени счетоводните записвания във връзка с редовността на записването и останалите доказателства по делото. Редовността на водене на счетоводните записвания подлежи на доказване във всеки конкретен случай и същата не се предполага, а ищецът не е ангажирал доказателства и в тази насока. Независимо от изричните указания на въззивния съд, който при условията на т. 3 от Тълкувателно решение № 1 от 9.12.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2013 г., ОСГТК, служебно допусна изслушване на съдебно-счетоводна експертиза, ищецът не ангажира доказателства как са

формирани по пера задълженията във фактурите, поотделно за месечни такси, повиквания и пр., както и не установи предоставен ли е на ответника за исковия период достъп до далекосъобщителната мрежа.

За основателен въззивният съд намира и довода в жалбата за допуснато от районния съд съществено нарушение на съдопроизводствените правила, изразяващо се в отказ да бъде разгледано своевременно наведеното от ответника оспорване автентичността на подписа за цесионер в договор за цесия от 16.10.2018 г., както и автентичността на подписа за цедент в договора за цесия от 01.10.2019 година. Независимо от изричните указания на въззивния съд, ищецът, чиято е доказателствената тежест, не проведе доказване на автентичността на оспореното авторство.

С оглед изложеното съдът следва да приложи неблагоприятните последици на правилата за разпределение на доказателствената тежест, като приеме недоказаните факти за неосъществили се. След като ищецът не е доказал в процесния период на ответника да са доставени телекомуникационни услуги на претендираната стойност, предявените искове са неоснователни и подлежат на отхвърляне.

Крайните изводи на двете инстанции не съвпадат, поради което първоинстанционното решение следва да бъде отменено изцяло и вместо това въззивният съд следва да постанови друго, с което исковите се отхвърлят.

С оглед изхода на спора на въззивника следва да се присъдят разноските по водене на делото в размер на 25 лева – държавна таса за въззивното производство.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 156 от 18.11.2022 г., постановено по гр. д. № 131/2022 г. по описа на Районен съд – Елин Пелин, и **ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявените от "У. е." ЕООД (предишно наименование „ЮБЦ“), ЕИК:, срещу Г. Г. Б., ЕГН: *****, искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, вр. чл. 99 ЗЗД за признаване за установено, че ответникът дължи на ищеца: сумата **115.05 лв.** - главница по фактура № 1265030196/22.04.2019 г. за предоставени телекомуникационни

услуги за периода 22.03.2019 г. - 21.04.2019 г. по договор от 20.11.2014 г. за мобилни услуги, сключен между Г. Г. Б. и "БТК" ЕА; сумата **58.37 лв.** - главница по фактура № 1266614663/22.05.2019 г. за предоставени телекомуникационни услуги за периода 22.04.2019 г. - 21.05.2019 г. по договор от 20.11.2014 г. за мобилни услуги, сключен между Г. Г. Б. и "БТК" ЕАД; сумата **22.12 лв.** - главница по фактура № 1268203682/22.06.2019 г. за предоставени телекомуникационни услуги за периода 22.05.2019 г. - 21.06.2019 г. по договор от 20.11.2014 г. за мобилни услуги, сключен между Г. Г. Б. и "БТК" ЕАД; и сумата **3. 86 лв.** - главница по фактура № 1270026645/23.07.2019 г. за предоставени телекомуникационни услуги за периода 22.06.2019 г. - 21.07.2019 г. по договор от 24.12.2017 г. за далекосъобщителни услуги, сключен между Г. Г. Б. и "БТК" ЕАД, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № № 1119/2021 г. по описа на РС- Елин Пелин.

ОСЪЖДА "У. е." ЕООД, ЕИК:, да заплати на основание чл. 78, ал. 3 ГПК на Г. Г. Б., ЕГН: *****, сумата от 25 (двадесет и пет) лева – разноси за държавна такса във въззивното производство.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване съгласно чл. 280, ал. 3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____